

VECKOBLADET

Nr 29 i webbform

071019



Victoriateatern, denna veckas händelser:

19/10 kl 19.30 - picknick 220:-

Max Schultz - en lysande blues- och jazzgitarrist - årets pristagare av Guitarpeople's Prize. Musiken är dynamisk och har infl uenser från såväl indisk musik som rock och blues. Max Schultz - akustisk & elektrisk gitarr, Christian Spering - kontrabas, Joakim Milder - tenor & sopransax, Magnus Gran - trummor.

20/10 kl 19.30 - picknick 200:-

Saxofonisten och sångerskan **Sofi Hellborg** beskriver sin musik som "en blandning av afrikanskt, jazz, funk och lite drum n bass" och känne tecknas främst av sin positiva energi. Musiken live är funkig, jazz anstruken afrobeat med betoning på dans och groove samtidigt som hon utstrålar en sval känslighet.

21/10 kassan öppnar kl 12.00 - picknickbio

Mel Brooks

13.00 *High Anxiety* (Det våras för galningarna) 1977 Speltid 90 min.

14.45 *Blazing Saddles* (Det våras för sheriffen) 1974 Speltid 89 min.

16.30 *Spaceballs* (Det våras för rymden) 1987 Speltid 92 min.

Vi är alla kommunpolitiker

Jag blev lite orolig när jag kallades kommunpolitiker i Sydsvenskan häromdan. Jag har inte ett enda uppdrag. Skulle folk tro att jag ville överdriva min betydelse genom falska anspråk? Sen tyckte jag det var bra. Kommunpolitiker.

Luther, för att komma dragande med honom, avskaffade i sin radikala ungdom prästtiteln. Vi är alla präster, sa han. Vi behöver ingen som representerar oss inför gud. Det allmänna prästadömet, kallade han det. Det fick faktiskt betydelse för demokratis utveckling.

Vi är alla kommunpolitiker. Alla! Och rikspolitiker. Och internationella politiker. Visserligen har vi ett system med representanter som säger de rätta sakerna och partier som tänker de rätta tankarna åt oss. Praktiskt ibland. Men vi får inte göra oss omyndiga.

I Demokratisk vänster kallar vi oss ju frihetliga. Är inte innebörden just att vi alla är kommunpolitiker? Och riks- och internationella?

Reagerade vi inte mot politruker som ville täppa till munnen på oss genom att censurera och lägga ner tidningar, på riksnivå och lokalt?

Gunnar Stensson

Mörkrets hjärta 4

Qvislingregim tvingar 75 000 somalier att svälta

Vi har regelbundet rapporterat om utvecklingen i Somalia efter det att en USA-stödd etiopisk invasion fördrivit de så kallade Islamiska domstolarna under julen 2006-07.

Fred och säkerhet rådde i centrala Somalia och Mogadishu sedan de islamiska domstolarna för första gången på femton år lyckats skapa ett respekterat civilt rättssystem.

Den etiopiska invasionsarmén stöddes av amerikanskt flyg och artilleri från amerikanska krigsfartyg. Tusentals somalier tvingades fly. Flyktingarna besköts av amerikanskt flyg. De etiopiska invasionsstyrkorna installerade en somalisk qvislingregim i Mogadishu. Efter påtryckningar från USA erkändes regimen av EU och protesterna mot den folkrättsvidriga invasionen tystnade. Sedan invasionen befinner sig Somalia åter i fullt kaos.

Nu (17 oktober) meddelar TT att den somaliska regeringens säkerhetsstyrkor stormat FN:s kontor i Mogadishu och gripit chefen för WFP, World Food Programme, Idris Mohamed Osman. WFP påpekar att stormningen bryter mot internationell rätt och att det är förbjudet att ta sig in i FN-kontor utan tillstånd. WFP tvingas stoppa sin distribution av mat till mer än 75 000 människor i Mogadishu.

Gunnar Stensson

Vad var det (v)i sa?

Räddningstjänst Syd har usel ekonomi och måste skära bort motsvarande fyrti heltidstjänster. Framför allt drabbas deltidsbrandkåren. Kommunstyrelsens ordförande Mats Helmfrid (m) klagar över bristande information och kommunikation. Annat var det när beslutet fattades att låta Lunds räddningstjänst gå upp i kommunalförbundet. Det stöddes av Helmfrid liksom hans parti och socialdemokraterna, och fick därmed majoritet. De andra partierna, inklusive vänstern, varnade för sämre kontroll och demokrati. Men nu står man där, och nedskärningarna drabbar obevekligen även Lund. Brandförsvaret måste prioriteras ner i vissa delar av kommunen. Vad sägs om Veberöd?

Gr(r)

Partibygge och populism

Det brukade komma många holländska båtar för att lasta sågat virke i vår insjöhamn. En stor del av dem kom från Delfzijl. Jag såg i min skolasatlas att det var en liten stad nära tyska gränsen.

På andra sidan älvmynningen låg kloralkalifabriken. Dess viktigaste avsaluprodukt var flytande klor, som var pappersindustrins viktigaste blekmedel innan syrgasen slog igenom. Den transporterades ut i höghållfasta tankvagnar och klortågen omgavs med stora säkerhetsåtgärder efter en olycka i Dalarna på 1930-talet. Visst skedde det växlingsmissöden och visst hände det att klorlarmet gick, men tankarna höll.

Även i Delfzijl tillverkades klor och därifrån gick klortåg till Rotterdam. Ända till i juni förra året då de stoppades genom en aktion som leddes av Socialistiska partiet. Människor hade blivit skrämda av ett tevereportage som visade hur lätt det var att bryta upp rälsen i Delfzijl.

Man tänker lätt på ammoniakvagnarna som spårade i Furulund för några år sen. Också de höll men det blev en panikunge i opinionen. Upprörda insändarskribenter och lokalpolitiker krävde att det farliga godset skulle rulla på särskilda spår utanför tätorterna, om det skulle rulla alls.

Man ska ta människors oro på allvar, sa Olof Palme, utlyste folkomröstning om kärnkraften efter Harrisburg. Skrämda opinioner är inte att leka med, hur svag deras grund än är, det har många politiker fått erfara. Ena gången är det miljögifter som skrämmar, en annan gång kan det vara invandrare. Skrämseln kan utnyttjas av partier till både höger och vänster.

Kastrullerna i Simrishamn

För sådär tio år sen stod en massa folk, däribland stadens aktiva vänsterpartister, och dunkade på kastruller på torget i Simrishamn. Protesten gällde den planerade nerläggningen av stadens sjukhus och utsikterna för att tvingas åka de fyra milen till Ystad. Detta var ändå inget jämfört med massprotesterna mot nerläggningar av sjukhus och BB-avdelningar i Värmland och Västergötland, Hälsingland och Kiruna. På flera håll blev resultatet nya sjukvårdspartier (ja, vi fick ju ett i Skåne också) som stökade till det i landstingspolitiken. Sjukhus och avdelningar räddades. Fast sen visade det sej att kostnadstaken spräcktes, att det var svårt att rekrytera nyckelpersoner till småställen och att många vårdtagare sökte sej till storsjukhusen där kvaliteten var bättre.

Norge är ett land med en stark tradition av småskalighet och glesbygdsromantik. Man har halva folkmängden och nästan dubbla antalet kommuner jämfört med Sverige, och folk slår vakt om sina små sjukhus. Också där finns det problem med rekryteringen, och svenska läkare, sjuksköterskor och barnmorskor gör sina turer över gränsen och tjänar pengar som gräs.

När akutmottagningar i Lærdal (2164 invånare 2004) skulle läggas ner i början av 2000-talet blev det också ett folkligt uppror som snabbt spreds till andra orter med småsjukhus. En viktig kraft i motståndet var Sosialistisk venstreparti.



Uppbyggliga exempel

Aron Etzler, tidningen Flammans redaktör, säger sej tillhöra en vänstergeneration som mest fått uppleva nederlag och besvikelser. För att få inspiration till tankar om den vändning som han tror är möjlig även i Sverige har han besökt de båda västeuropeiska länder som bryter mönstret, Holland med sitt SP och Norge med SV. Det senare har ju även fått studiebesök av Lars Ohly. Hans upptäckter, insikter och reflektioner redovisas i boken *Trondheimsmodellen* (Karneval, 2007, 233 s.). Det är en utmärkt reportage- och debattbok, som dock öppnar sej för vissa invändningar.

SP är studentsekten som gjorde en radikal ideologisk makeover men behöll den maoistiska

masslinjen och den castroistiska *foco*-strategin. Liksom en leninistiskt färgad kadermodell och partidisciplin, som tycks vara en starkt bidragande orsak till att en partiskatt täcker 39 procent av partiets förhållandevis stora budget. (I vänsterpartiet bidrog medlemsavgifterna 2005 med cirka 2 procent av riksorganisationens utgifter.) I linje med parollen "tjåna folket" driver SP båda deklaraionsrådgivning (som de svenska arbetarpartierna gjorde förr) och sjukvårdskliniker. Det folk som SP i första hand vill tjåna är arbetar/underklassen, och att det lyckas beror inte minst på att det har sin bas där. Detta gjorde att tidigt tvingades ta ställning till motsättningar inom denna klass, och då främst den mellan in- och utlandsfödda. I Sverige angreps folkpartiet hårt från vänstern för sitt vaga krav på språktester men SP har drivit hårdare språkkrav, givetvis i de utlandsföddas eget intresse.

Norska SV har oppositionen mot privatiseringar av sjukvård och kommunal service att tacka för mycket av sina framgångar. Men Norgekapitlet handlar väl så mycket om LO, som har fört en radikalare och i förhållande till socialdemokraterna långt radikalare politik än sin svenska motsvarighet. Särskilt tydligt har detta blivit i Trondheim där radikala fackföreningar och partier har samarbetat i en lyckad motoffensiv mot privatisering och nyliberalism.

Två slags populism

SP och SV har vunnit sympati och förtroende genom duktiga lokala företrädare, basarbete och en klok politik, men att man fått stort nationellt genomslag (och i Norge kommit med i regeringen) beror också på att man drivit vad som kan kallas en vänsterpopulistisk linje i frågor som de ovannämnda. En annan sådan fråga är i båda länderna EU/EMU.

Populism är ett i huvudsak negativt politiskt begrepp men grånsen mot "tjåna folket" är ofrånkomligen oskarp. Och populismens potential ökar i samhållen där de etablerade partierna avlägsnar sej från sina väljare och eventuellt kvarvarande vanliga medlemmar, och där medielogiken styr alltmer av händelserna.

Och hellre vänsterpopulism än högerpopulism, tycks Etzler mena. Vissa högerpopulistiska partier, såsom Pim Fortuyns partil eller ny demokrati, är substanslösa modeföreteelser men Fremskrittspartiet har Etzler respekt för. Och han förstår varför det får stöd från "vanliga arbetare" som känner sej fråmmande för medelklassare och akademiker i de andra partierna, inte minst de som står till vänster.

Svårt i Sverige

Av SP/Holland och SV/Trondheim borde den svenska vänstern och arbetarrörelsen låra, menar Aron Etzler, och hans utgångspunkt är ju (med ett citat från Tariq Ali) att låget inte är hopplöst. Men enligt hans diagnos blir det ingen lätt uppgift.

Till exempel för att borgarna är bättre än vänstern på utomparlamentarisk organisering. Det har de varit länge – efterkrigstidens största politiska gatudemonstrationer i Sverige riktades mot löntagarfonderna. Nu är Villaägarnas riksförbund större än alla de politiska partierna tillsammans. Det är förstås en partipolitiskt obunden organisation men agendan är borgerlig och den är inte missnöjd med den nya fastighetsskatten av samma skål som vänstern.

Socialdemokraternas medlemskår har minst halverats och samtidigt åldrats. LO:s medlemsförluster accelererar till följd av en medveten regeringspolitik. Vänsterpartiet är attraherat av den holländska och den norska modellen men lær med sin ringa numerår och (trots retoriken) hårda parlamentariska inriktning ha små möjligheter att följa någon av dem.

Ett svenskt undantag

Något svenskt parti som på riksnivå lever upp till det norska och det holländska exemplet hittar alltså inte Aron Etzler.

Det finns emellertid en svensk kommun där vänsterpartiet på ett odogmatiskt och innovativt sätt har gripit sej an utmaningarna, och där det belönades av väljarna i det senaste valet, gick emot den allmänna valvinden och växte till 58 procent. Där partiet satsade på skolan och

lyckades reducera andelen elever som lämnade den med ofullständiga betyg från 21 till 4 procent. Som liksom SV slog vakt om det lokala sjukhuset – men därvid gick i allians med borgare. Som har en profilerad företrädare, något som Etzler efterlyser inom vänsterpartiets rikspolitik. Som liksom SP har ett gott samarbete med kyrkan och andra ideella organisationer. Som har lyckats stärka partiorganisationen och göra medlemmarna stolta över sin tillhörighet. Som alltid är synligt och ständigt diskuterar med lokalinvånarna. Som har förbättrat den kommunala servicen i vissa avseenden men gnetar med de gemensamma pengarna och har lyckats reducera både förvaltningen och kommunalskatten.

Etzler nämner inte Fagersta i sin bok.

Gunnar Sandin

PS

Vid det norska kommunalvalet nu i september var Aron Etzler på plats och rapporterade från valvakan i Trondheim. Om Trondheimsmodellens framgång (fortsatt majoritet) och socialdemokraternas, men även om SV:s halvering. Som sades bero på regeringssamverkan med Arbeiderpartiet och satsning på miljöpolitiken. Vilket inte lär stärka de krafter i vänsterpartiet som önskar sej en sådan inriktning även där.

Till debatten om busstaxan:

Värna miljön – ytterligare ett argument mot nolltaxa

Gunnar Sandin tror inte på sänkt busstaxa (VB nr 28) som lockbete för bilister att ställa bilen hemma och åka kollektivt i stället. Det tror inte jag heller på. Eftersom biltransport är bland de dyrare sätten att ta sej fram på kan man dra slutsatsen att det är andra faktorer än priset som avgör bilistens val av transportsätt.

Jag håller också med Sandin om att nolltaxa inte är någon framkomlig väg för att öka kollektivtrafikresandet på bilismens bekostnad. Biljetintäkterna behövs, precis som Sandin framhåller, för att få en bättre trafik. Men Sandin missar ett principiellt viktigt argument mot nolltaxa: att åka kollektivt är inte miljöneutralt, därför är införandet av nolltaxa inte heller en särskilt miljövänlig åtgärd.

Även kollektivtrafiken påverkar miljön negativt

Inom överskådlig tid kommer buss att vara det dominerande fordonet inom kollektivtrafiken. Och visst, jämfört med biltransport är det miljövänligt att åka buss. Men även busstrafiken har en negativ miljöpåverkan, vilket den kommer att ha även när fossilgasdriften har övergetts till förmån för förnyelsebara bränslen. Även spårtrafiken tär, fast i betydligt mindre grad, på ändliga resurser. All negativ miljöpåverkan måste kosta för den som smutsar ner och förändrar klimatet. Först en helt kretsloppsanpassad och från negativ miljöpåverkan totalt befriad kollektivtrafik kan nolltaxa **av miljöskäl** vara acceptabelt. Men om den dagen någonsin skulle inträffa kvarstår ändå Sandins argument: skatteintäkterna räcker inte till för att klara hela utbyggnaden och driften av kollektivtrafiken.

Ingen utbyggnad av kollektivtrafiken

Delvis kan jag, men enbart delvis, hålla med om att det är olyckligt att debatten om busstaxan i Lund har kommit att koncentrera sig på kontantpriset. En anledning till detta är att det är enkla och tydliga siffror det handlar om, dvs en resa, en kostnad.

Men faktum är att även periodkortet höjts – en 25-procentig höjning sedan 2004. Den

rödgröna oppositionen (där som bekant Demokratisk vänster ingår) i Lunds kommun menar att detta är att ge fel signaler i ett läge där klimathotet kräver åtgärder på bred front. Och borgarnas taxehöjning – kontant- och periodtaxa! – genomfördes inte för att bygga ut kollektivtrafiken, utan var ett led i att finansiera deras skattesänkning.

Ökad grad av skattefinansiering

Som svar på detta föreslog den rödgröna oppositionen vid kommunfullmäktiges budgetmöte i juni oförändrad taxa (bortsett från v som i en första omgång ville sänka den, men som i sista hand röstade för oförändrad taxa) att skattefinansieringsgraden skulle tillåtas öka från 50% till 60%. Den rödgröna enigheten om en ökad skattefinansieringsgrad är en smält sensationell nyhet (sossarna har tidigare varit emot det) och förhoppningsvis kommer enigheten att stå sig genom nästa valrörelse. Därmed har de rödgröna visat att de är beredda att ge kollektivtrafiken en starkare position, när den konkurrerar om skattemedlen med ”vårdskolaomsorg”.

Spårvagnen till Dalby

Sandin kan tänka sig en höjning av kontanttaxan till 20 kr för att kunna åka spårvagn till Dalby. Det skulle nog också jag kunna tänka mej; men först i ett läge där talet om spårtrafik till Dalby förvandlats till handfasta beslut och bilisterna tvingats vara med och betala för en utvecklad kollektivtrafik. Men kollektivtrafiken måste alltid, av jämställdhets- och jämlikhetsskäl, hålla en rimlig nivå på biljettpiserna.

Ulf Nymark, Demokratisk vänster



Skåne Social Forum

är ett stort arrangemang med massor av programpunkter, några tas upp här.

*** Invigningen**

Fredag (19/10) kl 18-19 på Stortorget utanför Stadshallen blir det tal och musik, med bl a Behrang, Vänsterkören och Ronny. Ta gärna med flaggor, banderoller, visselpipor och trummor så det blir ännu mer festligt!

Gratis film på Kino och Södran!

"Adelante - socialism på liv och död" (10 min). Föredrag/workshop om den revolutionära processen i Venezuela utifrån de intryck och erfarenheter Olof Holmgren och Stefan Kangas fick då de besökte landet i februari. Visas på fredag 19/10 på Kino salong 2, mellan 14:15-16

"500 stenkastande autonome voldspsykopater fra helvetet" med förfilmen "Något värt att kämpa för", 20 min: " Vi får genom Maria och hennes vänner från Aktivitetshuset i Malmö följa händelseförloppet innan och efter kravallerna den 16 december förra året, utanför Ungdomshuset i Köpenhamn." Visas lördag 20/10 kl 12.00 på Kino 1.

På söndagen visar vi en helt ny dokumentär, "Röster från Venezuela". Vad säger de som påverkas av förändringarna sedan Hugo Chavez kom till makten? Vi får följa med in i venezolanska vardagsrum, kök, skolkorridorer och slumkvarter och lyssna till vad människorna där har att berätta. Visas söndag 21/11 kl 11.00 på Kino salong 2.

Några programändringar:

Lördagen 20/10, kl 10 – 11.45.

Plats: Sessionssalen i Stadshallen.

Barnarbete, prostitution och hiv/aids i Indien. Child labour, trafficking and hiv/aids in India. Två indiska kvinnor, en advokat från indiska Högsta domstolen och en coordinator för en hiv/aids-organisation, medverkar.

Lördagen 20/10, kl 12 – 13.45. ([Affish](#))

Obs! Ny tid och plats!

Plats: Sessionssalen i Stadshallen.

Utvecklingsbistånd – funkar det? Development aid – does it work?

En panel diskuterar effekterna av bistånd. Panelen består av Thoko Matshe (Palmecentrets koordinatör i Afrika), undertecknad (ordf. i SAFRAN), Barbro Gunnarsson (repr- för Afrikagrupperna) och Sibongile Nkomo (Nya Hiris i Malmö). Samtalsledare är docent Bertil Egerö.

Språk: engelska.

Söndag 21/10, kl 10 – 11.45. ([Affish](#))

Plats: Miljöbiblioteket.

Zimbabwe idag – vilken morgondag? Zimbabwe Today – Which Tomorrow?

Thoko Matshe, Olof Palme-centrets koordinatör för Afrika, föreläser och svarar på frågor.

Språk: engelska.

Thoko Matshe är en utomordentligt kunnig, kraftfull och välformulerad kvinna. Hon är från Zimbabwe där hon ledde en rörelse för konstitutionella förändringar men bor numera i Sydafrika. Om ni har en chans, så grip tillfället att få lyssna till en verkligt imponerande afrikansk kvinna.

*** Avslutningen**

Söndag (21/10) kl 18.45-19 i Sessionssalen i Stadshallen avslutar vi forumet med hjälp av Tangotanten.

Vill du läsa hela programmet så finns det [här](#).

Deras hemsida hittar du [här](#).

Apropå Sydsvenskans artikelserie om svensk vapenexport

Excalibur är granaten som med GPS styrs exakt mot sitt mål. Tyvärr är det ofta fel mål. Granaten säljs till USA och används i Irakkriget, där den kanske dödar någon terrorist men säkert många civila. Den tillverkas i Bofors, som ägs av BAE Systems, den brittisk-amerikanska försvarsjätten.

Saab Bofors Dynamics tillverkar flechettegranaten ADM. Den är avsedd för det svenska granatgeväret Carl Gustav. Vid detonationen sprutar mer än tusen små sylvassa pilar ut. Tre beduinkvinnor höll på att laga mat i sitt tält när en sådan granat exploderade i närheten. Tältduken slets sönder. De tre cm långa pilarna genomborrade lår, urinblåsor, njurar, lever, lungor, bröst, ansikten och hjärnor på kvinnorna. Tältrasorna fylldes med blod. Medeltida grymhet. Medeltida strategi.

USA gillar flechettegranaten. Amnesty och Human Rights Watch vill förbjuda den. Objektivet är den ett terrorvapen. Skytten är en terrorist. Men en terrorist av den sort som uppskattas i västliga kretsar och därför inte löper risk att kidnappas och hamna i Guantanamo.

Utlandsägda vapenindustrier i Sverige

Exemplen är hämtade från den omsorgsfulla och objektivt redovisande artikelserie om svensk vapenexport som Olle Lönnaeus och Niklas Orrenius publicerat i Sydsvenskan den 6 till 14 oktober.

Andra exempel är klusterbomben Mjölner, den flygande stridsledningscentralen Eri-eye,



granatkastarsystemet Amos (uppkallad efter rättvisans profet och alltså såld till Israel) samt förstås JAS-plan, Kockumskorvetter och u-båtar. Köpare är (frånsett USA) Saudiarabien, Arab-emiraten, Israel, Pakistan, Thailand och Indien. Med flera.

Ägare till vapenfabrikerna är det brittisk-amerikanska BAE Systems, franska SNPE och tyska Thyssen Krupp.

Svenska företag får enligt lag inte exportera krigsmateriel. Kontrollen utövas av ISP (inspektionen för strategiska produkter). Den släpper igenom allt.

En gång ägde svenskar de svenska vapensmedjorna och producerade vapen till det svenska försvaret för att Sverige inte skulle bli beroende av utländska vapenkrämare. Nu är Sverige en stor vapenexportör med utlandsägda industrier, belägna i Sverige.

Provocerande vapen

Vapenindustrin provocerar dem som drabbas av vapnen. Den Bagdad-bo som fått hus, hem och familj sprängda av en Excalibur-granat drömmer om resa till Bofors för att stjäla styrsystemet så att han kan att omprogrammera granaten och skicka den mot ett amerikanskt hangarfartyg. Eller åtminstone spränga en Blackwatertransport. Den libanes som sett sin familj skäras i stycken av en ADM 401 är beredd att våga sitt liv för att tillintetgöra tillverkaren i Bofors.



Blundar vi ger vi makthavarna handlingsfrihet

Det finns folk som skryter med sin vägran att läsa Sydsvenskan. De kallar sig vänster och ser sin självvalda okunnighet som en kamp. Andra undviker spontant en så komplex och omfattande text som artikelserien, var den än publiceras. De orkar inte med större komplikation än den som ryms i en kvällstidningsskildring av Rödeby-mordet.

Men vi hoppas att åtminstone några av dem som tagit del av detta fragmentariska referat står beredda att gå vidare till artikelserien och slutligen till dess källor. Och att omsätta kunskapen i handling. Väljer vi omedvetenhet kan makthavarna prata hur som helst och göra vad som helst.

Och det gör de. Maud Olofsson vill "modernisera" lagen så att brotten blir lagliga i stället för att göra något åt den vidriga verkligheten. Alf Svensson menar i kristligt nit att Sverige "måste ha frihet att fortsätta att sälja vapen till USA" eftersom "vi är så beroende av USA."

Ordet frihet kan betyda mycket. Nu vet vi vilken innebörd det har för Alf Svensson. Övriga partitalesmän uttalar sig mer eller mindre luddigt. Varför?

Förändring eller..?

Det handlar förstås om att hålla sig väl med USA "som vi är så beroende av". Det handlar också om att hålla sig väl med dem som är sysselsatta i vapenindustrin och dem som tjänar pengar på den. Vi måste offra några, många, människor i Irak, Libanon, Palestina, Afghanistan, Pakistan för vår svenska välfärd. Vi måste förse somliga mördare med vapen så de blir nöjda med oss. Men vi vill inte se det, inte höra det, inte tala om det, inte tänka på det.

Så vad blir effekten av Sydsvenskans välskrivna artikelserie? En politisk försvarsdebatt? Det vore utmärkt. Eller ett förtigande (kanske det sannolikaste alternativet)?

Artikelserien blir i så fall ett dokument som tillsammans med många andra kommer att ligga till grund för historiens dom över oss som lever nu på samma sätt som dokumenten från 1940-talet gjorde det möjligt att döma den "svenska tigern".

Den tid är förbi när vapen fällde avgörandet i världens konflikter. Vietnam segrade redan för mer än 30 år sedan trots underlägsenhet i vapenmakt. Sovjetimperiet föll utan att en enda av dess tiotusen stridsvagnar sköt ett skott. Flertalet amerikaner vill inte veta av sin beväpning.

Gunnar Stensson